

EL
FALS
PRÍNCEP

LA TRILOGIA DE L'ASCENDENT

LLIBRE PRIMER

EL
FALS
PRÍNCIP

JENNIFER A. NIELSEN

Traducció de l'anglès de
Jordi Vidal i Tubau

laGalera

Primera edició: maig del 2012

Realització de la coberta: MBC sobre un disseny de
Christopher Stengel

Il·lustració del marc: Carles Marsal

Maquetació d'interior: Marquès, SL

Títol original anglès: *The Fals Prince*

Edició: David Monserrat

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2012 Jennifer A. Nielsen del text

© 2012 Jordi Vidal i Tubau, de la traducció

© 2012 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Egedsa

Roís de Corella, 16

08205 – Sabadell

Dipòsit legal: B-9.909-2012

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4392-8

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Per a la mare.

Totes les grans coses que vaig aprendre de tu
me les vas ensenyar amb l'exemple.

· U ·

Si ho hagués de tornar a fer, no triaria aquesta vida. A més, ni tan sols sé si podria triar.

Això pensava mentre fugia del mercat amb un tros de carn de bou sota el braç.

No havia provat mai de robar carn de bou, i ja me'n penedia. Resulta molt difícil subjectar un tros de carn crua tot corrent. Era més relliscosa del que m'esperava. Si el carnisser no m' enxampava abans amb el seu ganivet i tallava literalment els meus plans de futur, vaig jurar que la pròxima vegada primer demanaria que m' emboliquesin la carn i després la robaria.

El tenia a poques passes darrere meu, empaitant-me a una velocitat superior a la que hauria calculat per a un home del seu volum. Cridava molt fort en la seva llengua mare, que jo no coneixia. Era originari d'un llunyà país occidental. Sens dubte, un país on es permetia matar un lladre de carn.

Va ser aquest pensament el que em va animar a córrer més de pressa. Vaig girar per una cantonada just quan el ganivet es clavava, de sobte, en un pal de fusta darrere meu. Tot i que m'apuntava a mi, no em vaig poder estar

d'admirar la precisió del seu llançament. Si no hagués girat quan ho vaig fer, l'arma hauria encertat el blanc.

Però era només a una travessia de l'Orfenat per a Infants Desafavorits de la Senyora Turbeldy. Sabia com esmunyir-me allà dins.

I ho hauria pogut fer si no hagués estat per l'home calb assegut davant de la taverna, que va estirar el peu a temps per fer-me entrebancar. Afortunadament vaig poder subjectar el tros de carn, si bé això no va fer cap favor a la meva espatlla dreta quan vaig caure al carrer de terra dura.

El carnisser es va inclinar damunt meu i va esclafir a riure.

—Ha arribat l'hora de donar-te l'escarment que et mereixes, pidolaire fastigós.

En realitat, no havia pidolat res. Era indigne de mi.

Les seves rialles van anar seguides immediatament d'una puntada de peu a l'esquena que em va tallar la respiració. Em vaig arraulir, preparat per rebre una pallissa que no sabia si sobreviuria per lamentar. El carnisser em va etzibar una altra puntada i va retrocedir per descarregar la tercera quan un altre home va cridar:

—Atura't!

El carnisser es va girar.

—Tu no t'hi fiquis. Ha robat un tros de carn.

—Un tros de carn sencer? De debò? I quant val?

—Trenta garlins.

Les meves agusades orelles van sentir una dringadissa de monedes dins d'una bossa. Aleshores l'home va dir:

—Et pagaré cinquanta garlins si deixes aquest noi al meu càrrec.

—Cinquanta? Un moment. —El carnisser em va clavar una última puntada al costat i es va inclinar damunt meu—. Si et torno a veure a la meva parada, et tallaré a bocins i et vendré com a carn al mercat. Entesos?

El missatge era clar. Vaig assentir amb el cap.

L'home va pagar al carnisser, que es va allunyar a grans gambades. Vaig voler mirar la persona que m'havia estalviat una atonyinada pitjor, però estava encorbat en l'única posició que no em feia panteixar de dolor, i no tenia cap pressa per canviar-la. La compassió que sentia per mi mateix no era compartida per l'home de les monedes. Em va agafar per la camisa i em va posar dret d'una estrebada.

Després d'aixecar-me, els nostres ulls es van trobar. Els seus eren de color marró fosc i penetrants com no n'havia vist mai. Va apuntar un somriure mentre m'observava, amb uns llavis primis i amb prou feines visibles darrere una barba castanya ben tallada. Aparentava uns quaranta anys i escaig i anava ben vestit, com corresponia a la classe alta. Però, si s'havia de jutjar per la manera com m'havia aixecat, era molt més fort del que es podia esperar d'un noble.

—Vull parlar amb tu, noi —va dir—. Acompanya'm a l'orfenat o t'hi portaré jo mateix.

Tenia tot el costat dret del cos adolorit, però l'esquerre estava il·lès, de manera que me'l vaig protegir mentre començava a caminar.

—Camina dret —va ordenar l'home.

No li vaig fer cas. Segurament era un terratinent ric

que volia comprar un criat per a les seves propietats. Tot i que tenia moltes ganes de deixar enrere els inhòspits carrers de Carchar, la servitud no formava part dels meus projectes de futur, la qual cosa significava que podia caminar tan encorbat com volgués. A més, em feia molt mal la cama dreta.

L'Orfenat per a Infants Desafavorits de la Senyora Turbeldy era l'únic establiment per a nois orfes que hi havia a l'extrem nord de Carthya. N'hi vivíem dinou, amb edats compreses entre els tres i els quinze anys. Jo en tenia gairebé quinze, i qualsevol dia la senyora Turbeldy me'n faria fora. Però jo encara no volia marxar, i menys com a criat d'aquell desconegut.

La senyora Turbeldy esperava al seu despatx quan hi vaig entrar escortat per l'home. Estava massa grassa per afirmar versemblantment que passava gana amb tots nosaltres, però era prou forta per pegar a qualsevol que se'n queixés. Els darrers mesos, ella i jo ens havíem adaptat a la rutina de suportar-nos amb prou feines. La senyora Turbeldy devia haver vist el que havia succeït al carrer, perquè va sacsejar el cap i va dir:

—Un tros de carn? Quina en duïes de cap?

—Que aquí hi ha molts nens afamats —vaig contestar—. No ens pot tenir a pa i aigua cada dia sense que hi hagi una revolta.

—Aleshores dóna'm la carn —va dir, parant les mans rodanxones.

Primer l'obligació que la devoció. Vaig subjectar el tros de carn amb més fermesa contra el cos i vaig assenyalar l'home amb un gest amb el cap.

—Qui és?

L'home va fer un pas endavant.

—Em dic Biver Conner. I tu?

El vaig fitar sense respondre, la qual cosa em va costar un cop d'escombra de la senyora Turbeldy al clatell.

—Es diu Sage —va revelar a en Conner—. I, com us he dit abans, us aniria més bé emportar-vos un teixó rabiós que aquest noi.

En Conner va alçar una cella i em va mirar amb una expressió divertida, la qual cosa em va molestar perquè no tenia cap interès a divertir-lo. Així, doncs, em vaig apartar els cabells dels ulls i vaig dir:

—Té raó. Me'n puc anar ara?

En Conner va arrufar les celles i va sacsejar el cap. El moment de diversió havia passat.

—Què saps fer, noi?

—Si t'has pres la molèstia de preguntar el meu nom, el podries fer servir.

Va continuar com si no m'hagués sentit, la qual cosa també em va molestar.

—Quina educació has rebut?

—No n'ha rebut cap —va intervenir la senyora Turbeldy—. No ha après res que un senyor com vostè pugui menester.

—A què es dedicava el teu pare? —em va preguntar en Conner.

—Era músic, però molt dolent —vaig respondre—. Si mai va guanyar una sola moneda tocant, la meva família no la va veure.

—Devia ser un borratxo. —La senyora Turbeldy em

va donar un copet a l'orella amb els artells dels dits—. I per això aquest s'ha espavilat robant i dient mentides.

—Quina mena de mentides?

No sabia si m'ho preguntava a mi o a la senyora Turbeldy. Però com que la mirava a ella, la vaig deixar parlar.

Va agafar en Conner pel braç i el va portar a un racó, una precaució del tot inútil perquè no solament jo era allà davant i podia sentir tot el que deien, sinó que a més parlava de mi, de manera que no era cap secret. En Conner la va complaure, però em vaig fixar que se situava de cara a mi mentre la dona enraonava.

—Quan el noi va arribar aquí, duia a la mà una moneda de plata lluent. Va dir que era un fugitiu, el fill d'un duc mort d'algun lloc d'Avènia, però ell no volia ser duc. Per tant, si l'acceptava i li donava un tracte preferent i un lloc on amagar-se, em pagaria una moneda per setmana. Ho va complir dues setmanes, durant les quals va gaudir de racions extres per sopar i mantes addicionals al llit.

En Conner em va mirar i vaig girar els ulls en blanc. No estaria tan impressionat quan ella acabés la narració.

—Una nit va tenir febre. Va delirar fins ben entrada la nit, pegant a tothom i cridant. Jo hi era quan ho va confessar tot. No era fill de ningú important. Les monedes eren efectivament d'un duc, però les hi havia robat per aconseguir que jo en tingués cura. El vaig tancar al soterrani perquè s'esmenés o no, tant me feia. Quan el vaig anar a veure, havia superat la febre tot sol i es mostrava molt més humil.

En Conner em va tornar a mirar.

—Ara no sembla pas tan humil.

—Això també ho vaig superar —vaig dir.

—I per què el vau deixar quedar? —va preguntar en Conner a la senyora Turbeldy.

La dona va vacil·lar. No li volia dir que era perquè li portava regalets de tant en tant, cintes per als seus barrets o xocolata de la pastisseria. Gràcies a això, la senyora Turbeldy no m'odiava tant com fingia. O potser sí. Jo també li robava a ella.

En Conner va tornar al meu costat.

—Lladre i mentider, eh? Saps manejar una espasa?

—És clar, si el meu adversari no en té.

Va somriure.

—Saps llaurar?

—No.

M'ho vaig prendre com una ofensa.

—I caçar?

—No.

—Saps llegir?

El vaig fitar a través dels meus cabells.

—Per a què em vols, Conner?

—M'has d'anomenar «senyor» o «amo Conner».

—Per a què em voleu, senyor amo Conner?

—D'això ja en parlarem en un altre moment. Vés a buscar les teves coses. T'esperaré aquí.

Vaig fer que no amb el cap.

—Em sap greu, però quan deixi el confort de l'acollidor establiment de la senyora Turbeldy, marxaré tot sol.

—Aniràs amb ell —va dir la senyora Turbeldy—.

L'amo Conner t'ha comprat i ha pagat, i no veig l'hora de desempallegar-me de tu.

—Et guanyaràs la llibertat fent tot allò que et mani i fent-ho bé —va afegir en Conner—. O bé em pots servir malament durant tota la vida.

—No serviria a ningú ni una hora fins a ser lliure —vaig replicar.

En Conner va fer un pas cap a mi, parant les mans. Li vaig llançar el tros de carn i va fer un moviment per esquivar-lo. Aprofitant el moment, vaig apartar la senyora Turbeldy d'una empenta i vaig sortir disparat cap al carrer. M'hauria anat bé saber que havia deixat un parell de vigilants a la porta. L'un em va agafar pels braços mentre l'altre em clavava una garrotada al cap des del darrere. Amb prou feines vaig tenir temps de maleir les tombes de les seves mares abans d'esfondrar-me a terra.